

siromaki v gostih trumah, da se odpro vrata. Uboštvo jim gleda iz obraza, pa v glupi otopelosti čakajo. Ko pa so vrata odprta, se vsujejo noter, napolnijo v trenutku mnogoštevilne klopi v veliki dvorani ter pospe v vseh mogočih ležah.

»Kaj ne dobe tam ničesar?«

»O, pač. Misijonar za vse te potepuhe in lenuhe, te berače in tatove, te brezdelneže — pridiga. Čez dan so beračili in kradli, zdaj so pa trudni in lačni ter se hočejo naspiti pri opolnočnem misijonu. Ko reče pridigar svoj »Amen«, jih napode spet na cesto, kjer se porazgube na vse plati, da dobe ali ukradejo kak grižljaj. Tako žive ti nesrečneži dan na dan ter padajo vedno niže.«

»To je torej nekaka žlindra, ki ostane, kjer teče plemenita ruda dalje. Čudno, da raste ta narod tako jako kar z večnim tokom priseljencev. Kaj pa bo nazadnje iz vsega tega?«

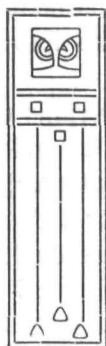
»To ti kar lahko povem. Vidiš, Slovenec je pač Slovenec, Hrvat Hrvat, Američani pa so vse mogoče. To je mešanica slovanske, nemške, angleške, holandske in skandinavske krvi, da imenujem le njene glavne dele. Ko enkrat otok Elis docela prepove uvažanje ljudstev iz Evrope, nastane iz te mešanice ameriško pleme. Poleg tega pa so še druge zmesi v tej čudni deželi: mulatje so potomci črncev in belih, mestici pa Indijancev in belih.«

»Še eno mi povej: Zakaj pa ni Novi Jork državno glavno mesto?«

»Zato, ker ima mesto, ki nosi ime velikega Washingtona, primernejšo ležo do različnih držav prvotne državniške zveze. Po številu prebivalcev Vašington res ni veliko mesto, in Združene države severoameriške imajo še petnajst mest večjih kakor je to. Vendar pa vladajo deželo od tu. Tam stanuje v beli hiši predsednik, tam se shajajo poslanci devetinštiridesetih držav, tam se dviga nad mestnim oddelkom velikanskih vladnih poslopij Vašingtonov obelisk. In zdaj glej, že začenska zehati. Si truden, je li? Pojdiva torej spat, in spi prvo noč na ameriških tleh dobro!«

(Dalje).

Bratec je na vojno šel . . .

Bratec je na vojno šel —
zim zelen za trakom,
kakor gre junakom —
zvezdi dve s seboj je vzel.
Zvezdi dve: oči prekrasne
nepozabne sestre Mare;
Zvezda — solnca čaka,
brata, milega junaka;
bisere — solzice šteje
in si jih na prsih greje . . .

Fran Žgur.

